

en Dag tappes. Tre fyldte Spande blev baaret ud fra Sovekammeret, før Aandedrættet lettedes.

Da Karsten den Dag i Mørkningen kom hjem, fandt han Jytte paa den sædvanlige Sofaplads. Hendes Udseende ængstede ham. Der var noget uhyggelig forstenet over hende. Han satte sig stille ved Siden af hende og lod sin Haand stryge varsomt ned over hendes Arm.

„Kan den lille Frue aldrig mere smile lidt?“ spurgte han.

Ligesom vaagnende lagde hun overvældet Hovedet ned paa hans Skulder og lukkede Øjnene.

„Jeg synes, det er saa sørgeligt altsammen,“ sagde hun.

Karsten begyndte at trøste hende efter fattig Evne. Da løftede hun pludselig Hovedet og stirrede paa ham med vildt opspærrede Øjne.

„Hvor har du været henne?“ spurgte hun.

„Hvordan mener du?“

„Hvad er det for en Parfyme, du lugter af? Det er ikke din egen.“

Han lo.

„Naa — nej — det er rimeligt nok! Jeg kommer nemlig fra Frisøren. Men hvorfor ser du saadan paa mig? Hvad mærkeligt er der i det?“

Jytte rejste sig og gik ud i Stuen.

„Jeg tænkte paa noget andet,“ sagde hun.

„Hvad er der i Vejen med dig, Jytte? Du er overnervøs. Du faar vist heller ikke tilstrækkelig Søvn. Du skulde virkelig gøre Alvor af at tale med din Fætter og faa ham til at skrive dig et stærkere Pulver op.“

Hun vendte sig om imod ham og sagde med en Trusel i Blikket:

„Det tror jeg ogsaa selv!“

Hun gik ind i Sovekammeret, og da hun var bleven alene, rakte hun Hænderne i Vejret.

„Aa — havde jeg blot Mod til at dø!“

Karsten blev siddende inde i Sofaen. Hans Mine var modfalden. Han gjorde sig alvorlige Selvbekrejdelse for sit Forhold